

[P. Munch.]

denne Sammenblanding har sin Mission i Forsvaret for Venstres Militærpolitik, og det vil vel være haabløst at vente, at vore ærede Kolleger, der tilhører det paagældende Parti, i den offentlige Diskussion ude i Landet skal komme bort fra denne Uklarhed, denne Forvirring, denne Sammenblanding. Men en Trontale kan jo ikke benytte den Slags skødesløse Udtryk, være indrettet paa at tjene saadanne Formaal. I en Trontale maa Udtrykkene være klare og afgørende, og naar der deri findes dunkle Ord, saa er det nødvendigt, at man fra den højtærede Regerings Side giver aaben Besked om, hvad Meningen er. Jeg har ønsket at rette dette Spørgsmaal til den højtærede Statsminister og har for øvrigt forberedt ham paa, at Trontalens Udtryk vilde blive indført i Forhandlingerne her. Den højtærede Statsminister er ikke til Stede, men det vil vel være muligt for den højtærede Forsvarsminister at opnaa, at den højtærede Statsminister, før Diskussionen om disse Spørgsmaal er til Ende, kan komme til Stede og paa Ministeriets Vegne sige, hvad Meningen er med disse Ord i Trontalen. Hvis der ingen Mening er, er det naturligvis godt nok, saa er vi fri for Følgerne af det, men saa er det ogsaa nødvendigt, at det afgørende bliver sagt.

Der tilføjes umiddelbart efter i Trontalen, at man indbyder til en fordomsfri Realitetsdrøftelse af det militære Spørgsmaal. Hvis man som Grundlag for denne vil tage de to urigtige Paastande, som jeg har omtalt her, med Hensyn til Forpligtelser som Følge af Danmarks Stilling i Folkeforbundet og dets geografiske Beliggenhed, er paa Forhaand enhver fri Realitetsdrøftelse afskaaret, saa har man bundet Forhandlingen, bundet den til visse Grænser, som efter min Mening er ganske uberettigede, og saa vil man ikke kunne vente Resultater af denne Forhandling. Men ellers er det ganske vist min Opfattelse, at en fri Realitetsdrøftelse i Øjeblikket er i høj Grad paakrævet paa dette Omraade, og vi for vort Vedkommende erklærer os beredvillige til at deltage i en saadan Forhandling om disse Spørgsmaal.

Baggrunden for den Forhandling, vi nu fører, er, at Militærordningen af 1922 er brudt fuldstændig sammen, har vist sig 6 Aar efter dens Gennemførelse at være en helt uholdbar og i sin daværende Karakter uanvendelig Ordning. Det har vist sig, at Pengene ikke slaar til til de Materielanskaffelser, der svarer til Hærens og Flaadens i Lovgivningen fastsatte Styrke. For os er

deri intet nyt. Den ærede Ordfører for de Konservative understregede for øvrigt i sin Tale, at fra vor Side var det allerede i 1922 sagt, at de Beløb, man den Gang arbejdede med, var ikke tilfredsstillende, hvis man vilde gennemføre de Bestemmelser, der stod i Loven med Hensyn til Rammerne og med Hensyn til Skibenes Mængde. Men den Gang blev dette paa det allerheftigste bestridt af de Partier, som vedtog den da gennemførte Ordning. Den ærede Ordfører for Venstre erkendte dette i Gaar. Han sagde, at baade han og den nuværende Forsvarsminister havde meget afgørende erklæret, at Pengene skulde slaa til, og hvis de ikke slog til, maatte Loven ændres under Hensyn dertil, thi Pengebeløbet var med Hensyn til den Beslutning, der nu toges af Rigsdagen, afgørende for, i hvilket Omfang den paagældende Lovgivning kunde gennemføres. Den højtærede Forsvarsminister har nu i en vis Forstand i den Henseende slaaet helt om, og med en nyomvendts hele Iver beviser han nu, at der er en meget stor Forskel mellem de Bevillinger, der den Gang blev givet, og de Bevillinger, som efter hans Mening er fornødne til en forsvarlig Gennemførelse af den paagældende Lovgivning. Jeg skal ikke komme ind paa, om det Tal 50, Mill. Kr., han nævnte, svarer til Virkeligheden, jeg skal kun gøre opmærksom paa, at i Forhold til de nu bestaaende Udgifter, som den højtærede Minister regner til 43 Mill. Kr., de ekstraordinære 3 Mill. Kr. indbefattet, regnede han i Fjor med, at et Tillæg paa 5 Mill. Kr. vilde være fornødent til en fuldstændig Gennemførelse af Loven. Men det er jo muligt, at han saa tillige tænkte paa Renterne af det Beløb, der i Løbet af en kort Aarrække skulde anvendes til Flaaden for at bringe den i en Tilstand, der blot kunde svare til Reglerne af 1922, og at han derved kunde komme til de 50 Mill. Kr., som han nævnte, eller til de 52 Mill. Kr., som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen regnede med i Gaar.

Overfor denne Situation har man nu sagt til os fra det konservative Folkepartis Side: Ja, naar det er saadan, at der er en Uoverensstemmelse mellem Lovens Bestemmelse om, hvad vi skal have, og Budgettets Bestemmelse om Pengene, er vi forpligtet til at give Bevillinger, der svarer til Lovens Regler, thi, som den ærede Formand for Partiet har sagt: Finansloven er Lovens Lov, den er bundet gennem selve Paragraferne i Loven. Jeg kan ikke anerkende Rigtigheden af denne Opfattelse overfor det Spørgsmaal, som her foreligger, thi i 1922 stemte dette Ting for Lovene under For-